

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Convulsio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Responsio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

imonijs in hac te fidem habeamus,

RESPONSIO.

ERror fuerit necne, quod de primatu summi pontificis, aut de donatione per Constantinū Syluestro facta, plerique credūt, non est pntis opusculi differere, sed productius volumen id negocij postulat. Nos etiā inter confutandū articulos (quos Lutherus asserere molitus est) penitus enervasse putam⁹, quicquid aduersus primatū Papæ, Lutherus attulerit, vt iam nō erit opus, quicq̄ in ea re copiosius dicere. Porro quantū ad petri sedē spectat, non video, cur ea res cōmenticia dici queat, quā autores habeat grauissimos ac spectatissimos, & eosdē vicinos apostolorū temporibus, de quib⁹ omnino nulla suspitionis ansa capi pōt, cur voluissent istud cōfingere. Sed & græcis, cur in hac parte fides adhiberi non debeat, ratione prorsus oī caret. Quid enim si profani græcorū scriptores, mēdaces habitū fuerint, num & sacri pariter eodē vicio laborare putandī sunt? Absit. Nam quū ex Christianismo veritatē hī professi sint, q̄ credi possunt mendacia Christianis legenda tradidisse? Sed neq̄, p̄bilitatē vllam habet, græcos quātūvis profanissimos, voluisse cōminisci, q̄ Petrus relicta Græcia Romā se conferret, cathedram ibi posituurs, quum ea res totius Græcię gloriam obscureret haud mediocriter. Quamobrem & græcis in hac re potissimum est adhibenda fides. Cæterum nos & græcos & latinos, huiusce rei testes iuratissimos, in mediū afferemus.

TERTULLIANVS imprimis autor grauis, & ipse latinus, Apostolorū quoq̄ vicin⁹ temporibus, in libro de præscriptionibus hæreticorū, hanc rem testatur, inquiens. Percurre ecclesias apostolicas, apud quas ipse adhuc cathedræ apostolorū suis locis præsentur, apud quas ipsę authenticę literæ eorū recitantur, sonantes vocem, repræsentantes faciem. Proxima est tibi Achaia, habes Corinthum. Si nō longe es a Macedonia, habes Philippos. Si potes in Asiam tendere, habes Ephesum. Si autē Italiā adijceris, habes Ro,

Tertullia.

Multa ex Ter
tul, anuotata,

i

ij

iiij

iiij

v

Cyprianus.

Ambrosius.

manā, vnde nobis quoq; autoritas præsto est statuta, felix
ecclesia, cui totā doctrinā apostoli cū sanguine suo pfude-
rūt, vbi Petrus passioni dñicæ adæquatur, vbi paulus Ioan-
nis exitu coronatur, vbi apostolus Ioannes, poste aq̄ in ole-
um igneum dimerfus, nihil passus est, in Insulam relegatur;
Hæc Tertullianus. In quibus v̄bis multa licet annotari;
Et primū, q̄ ex ecclesijs, quas hic memorat, sola s̄a remanet
in fide superstes ecclesia Romana. Dein, q̄ quū ecclesiæ cæ-
tera flourerent, ex ecclesia Romana tñ in cæteras fluxit au-
toritas. Tertio, qd̄ & ad nostrū institutū magis spectat, pe-
trū apud Romā passioni dñicæ fuisse adæquatū, hoc est cru-
ci affixum. Quarto, Paulū illic Ioannis baptistæ exitu, hoc
est capitis detruncatione fuisse coronatū. Quinto, Ioānē
euangelistā (postq̄ in feruens oleū esset demersus, quū nihil
ex eo damni patere) in Pathmos Insulā fuisse relegatum.
Sexto trium horū apostolorū p̄ntia, Romanā ecclesiā nobi-
lem ac illustrem esse redditā, sed ex eo p̄cipue felicē, q̄ apo-
stoli duo, Petrus & paulus totā huic ecclesiæ doctrinam,
vna cū sanguine suo pfuderūt. Sed hæc tē p̄ Tertulliano;
Quē & Cyprianus passim imitatus, epistola tertia Roma-
nam ecclesiā vocat Petri Cathedrā, & principalē ecclesiā,
vnde sacerdotalis vnitas exorta est. Et epistola rursum octa-
ua, cunctos hortat, quaten⁹ eā totius ecclesiæ catholicæ ma-
tricem, & radicem agnoscant, ac teneant.
Accedit his Ambrosius, qui de natali sanctorū apostolorū
Petri pauliq; loquens, ait Non sine causa factū putemus, q̄
vna die, vno in loco, vnus tyranni tolerauere sententiam,
vna die passi sunt, vt ad Christum pariter puenirent, vno
i loco, ne alteri Roma deesset. Sub vno p̄secutore, vt æqua-
lis crudelitas vtrunq; constringeret. Dies ergo pro merito,
locus pro gloria, p̄secutor decretus est pro virtute. Et in
quo tandē loco martyriū pertulerunt? In vrbe Romana,
quæ principatum, & caput obtinet nationū. Scilicet, vt vbi
caput superstitionis erat, illic caput quiesceret sanctitatis.
Et vbi gentilium principes habitabant, illic ecclesiarū prin-
cipes morarentur. Hæc Ambrosius.

Subscribit LEO in sermonibus de Apostolis inquitens:

Leo

Beatissimus Petrus princeps Apostolici ordinis, ad arcem Romani destinatur imperij, vt lux veritatis, quæ in omnium gentium reuelabatur salutem, efficacius se ab ipso capite p totum mundi corpus, effunderet. Et paulo post. Iam populos, qui ex circuncisione crediderant, erudieras. Iam Antiochenam ecclesiam, vbi primum Christiani nominis dignitas est orta, fundaueras, Iam Pontum, Galatiam, Capadociam, Asiam atq; Bythyniam legibus euangelicæ prædicationis impleueras, nec aut dubius de propectu operis, aut de spacio tuæ ignarus ætatis, tropheum crucis Christi Romanis arcibus inferebas, quo te diuinis ordinationibus antebant & honor potestatis, & gloria passionis. Hæc LEO papa.

HIERONIMVS quoq; quum alibi sæpe, tum in Catalogo virorum illustrium, Simon inquit petrus, filius Ioannis, prouinciæ Galilææ, vico Bethsaida, frater Andreae apostoli, & princeps apostolorum, post Episcopatum Antiochenis ecclesiæ, & prædicationem dispersionis eorum, qui de circuncisione crediderant in Ponto, Galatia, Capadocia, asia, & Bithynia secundo Claudij anno ad expugnandum Simonem magum, Romam pergit, ibiq; viginti quinque annis cathedram sacerdotalem tenuit, vsq; ad vltimum annum Neronis, id est decimum quartum, a quo, & affixus cruci martyrio coronatus est. Hæc HIERONYMVS.

Hieronimus.

Petrus secundo Claudij anno, Autore Hiero. ad expugnandum Simonem magum Romam venit.

SED & idem scribit, Philonem quum esset de uero legatus ad Claudium, in vrbe Romana cum Petro fuisse collocutum, amicitiamq; cum ipso tum inisse, atq; ob id, ecclesiam, & sectatores Marci, discipuli Petri, apud Alexandriam ornasse laudibus.

Philo.

TESTATUR & BEDA supputator temporum exactissimus, libro quem de temporibus ædedit, sic scribens. Petrus apostolus, quum primus Antiochenam fundasset ecclesiam, Romam pergit, ibiq; viginti quinque annis Cathedram tenet Episcopalem, id est vsq; ad vltimum Neronis annum. Hæc Beda.

Beda

Eutropius.

EUTROPIVS etiam, & ipse Romanae historiae scriptor haud contemnendus, de Nerone sic scribit, denique omnibus flagitijs suis etiam hoc addidit, quod sanctos dei apostolos Petrum Paulumque trucidauit. haec ille.

Orosius.

Consentit & **OROSIVS** ca. quarto libro septimo historiae suae, Tiberius, inquit, Claudius ab Augusto quartus, regnum adeptus, mansit in eo annos. xiiij. Exordio regni eius Petrus apostolus Romam venit, & salutarem cunctis credentibus fidem fidei verbo docuit. potentissimisque virtutibus approbavit. Exin christiani Romae esse coeperunt, sensuque hoc collatum fidei suae Roma beneficius. Et rursum, ca. quinto de Nerone loquens ait, Primus Romae christianos supplicijs & mortibus affecit, ac per omnes prouincias pari persecutione excruciarum imperauit, ipsumque nomen extirpare conatus, beatissimos christi apostolos, Petrum cruce, Paulum gladio, occidit. Haec Orosius.

Platina.
Sabellicus.
Volateranus
Ioan. bapti.

Prætereo recentiores historicos platinam, Sabellicum, volateranum, Ioannem baptistam viros eruditissimos, qui testatissimum id ipsum, in suis scriptis reliquerunt, neque haec quousque ante uelent, repertus est tam impudens, ut Petrum negaret Romae aliquando fuisse, quum & Graeci confiteantur id ipsum, quousque & ipsi sint alioqui Romanae gloriae nimis infissimi.

Egesippus.

EGESIPPVS primum, & ipse vicinorum apostolorum temporibus, libro tertio excidij hierosolymitani, ca. secundo, narratis his, quae Romae cum Simone mago Petrus magnifice gessit, docet enim ibi tandem cruci adiudicatum, atque ita necatum fuisse. Sed eius verba, si quis forte requirat, hic subiiciemus. Erant tunc temporis Romae Petrus & Paulus, doctores christianorum, sublimes operibus, clari magisterio, qui virtute suorum operum, Neronem aduersum fecerant, captum magi Simonis delinimentis, qui sibi animam eius conciliauerat. Cui adiumentum victoriae, subiectiones gentium, vitae longaeuitatem, salutis custodiam, feralibus artibus pollicebatur, atque ille credebat, qui vim rerum nesciret examinare. Denique summum apud eum tenebat amicitiae locum, quandoquidem etiam praesulem suae salutis, viteque custodem arbitrabatur.

Sed ubi Petrus eius vanitates & flagitia detexit, & species illorum rerum mentiri, non solidum aliquid aut verum efficere demonstravit, ludibrio habitus, & digno est consumptus more. Et quis in alijs terrarum partibus, Petri expertus potentiam, tamen praeueniens Romam, ausus est iactare, quod mortuos resuscitaret. Et rursus haud paulo post, Denique dato, ut comprehenderetur praecipio, rogabatur Petrus, ut sese alio confiteretur. Resistebat ille dicens, nequaquam se facturum, ut tanquam metu mortis territus caderet, bonum esse pro Christo pati, quod pro omnibus se morti obtulisset, non mortem illam, sed immortalitatem futuram, tanquam indignum ut ipse fugeret passionem suam corporis, qui multos doctrina sua compulerit, se hostias pro Christo offerre, deberi sibi secundum domini vocem, & ut ipse in passione sua Christo gloriam atque honorem daret, haec & alia Petrus obtexere, sed plebs lacrymis quaerens, ne se relinqueret, & fluctuantem inter procellas gentilium destitueret, vitus fletibus Petrus cessit, promisit se urbem egressurum, proxima nocte salutatis fratribus, & celebrata oratione, proficisci solus coepit. Vbi ventum est ad portam, videt sibi Christum occurrere, & adorans eum dixit. Domine quo venis? Dicit ei Christus. Iterum venio crucifigi. Intellexit Petrus de sua dicitur passione, quod in eo Christus passurus videretur, qui patitur in singulis, non utique corporis dolore, sed quadam misericordiae compassione aut gloriae celebritate. Et conuersus in urbem redit, captusque a persecutoribus, cruci adiudicatus, poposcit ut inuersis vestigijs cruci affigeretur, quod indignus esset, qui simili modo crucifigeretur, ut passus est dei filius. Quo impetrato, vel quia ita debebatur, ut Christus praedixerat, vel quia persecutor non inuitus indulget poenarum incrementa, & ipse & Paulus, alter cruce, alter gladio necatus est. Haecenus Egesippus.

Eusebius in historia,

EVSEBIUS item historiae suae libro secundo ca. xiii. Petrum ipsis Claudij temporibus affirmat venisse Romam, ubi salutaris praedicationis verbo, primus (ut ait) euangelij sui clauibus ianuam regni caelestis aperuit. Sed & euangelium quod ab eo praedicatum, Marcus discipulus eius ad Romanorum instantiam exceperat, ecclesijs legendum tradidit. Cuius rei & testis

Clemens, **Papias hiero-**
politanus, **Petri ultimo** tes alios pducit, nempe Clementē in suarum disputationū
 libro, simul & Papiam Hierapolitanum episcopū. Adde,
 q̄ idem ex ipso Papiā recenſet, Petrū in priori epistola ſua
 meminisse Marci, atq̄ in ea, tropice Romam Babiloniā no-
 minasse, quum dicit, Salutatur vos ea, quæ in Babilone est, ec-
 clesia, & Marcus filius meus.

Tertullianus,
Hieronymus: Cui Tertullianus & Hieronymus ac ceteri quicq̄ subscri-
 bunt. Q̄ si Petrus ex Roma priorem illam epistolam scrip-
 serit, quid manifestius comprobare posset eundem aliquā-
 do fuisse Romæ?

Eusebius in cro. SED & in Cronicis Eusebius testatur, Petrū secūdo Clau-
 dij venisse Romam, illicq̄ sedisse viginti quinque annis, & vlti-
 mo Neronis ibidem gloriose occubuisse.

Hyreneus Hyreneus item in tertio aduersus hæreses libro, successio-
 nem pontificum vr̄bis Romæ digerens, asserit Petrum &
 Paulum fuisse Romæ. His accedunt Chrysoſtom⁹ & The-

Theophilact⁹
Chrysoſtom⁹. ophilactus, qui tradunt Linum fuisse post Petrum ecclesie
 Romanæ secundum Episcopum, in commentarijs epistolæ
 posterioris ad Timotheum.

Præterea multos, quos Volateranus recenſet, tam Latinos
 q̄ Græcos, qui de Pontificum vitis conscripserunt. Et hi om-
 nes vnanimiter asserunt, Petrum vr̄bis Romanæ primum
 Episcopum fuisse. Q̄ si res hæc, tot & tam illustrissimis au-
 toribus, Græcis pariter & Latinis, adeo dilucida reddita sit,
 quis iam nisi mente captus, ambigere secum diutius potest,
 num Petrus fuisset Romæ, & maxime, quum nullus vnquā
 scriptor, ante Velenum, ne somniare quidem contrariū po-
 tuerit? Sed ista pro calumnijs omnibus diluendis, sufficere
 putamus.

SEQ. VITVR ALTERA LL.
 BELLI PARTICVLA.